Pregaria.cat

Entrada

Medalles olímpiques

Per MartaF el dj., 15/08/2024 - 08:00

Fa una setmana, l'aigua contaminada del Sena feia la volta al món. Sanejar-la era un dels grans reptes mediambientals dels Jocs Olímpics de París però, malgrat els esforços –com ara construir-hi la segona planta de depuració més gran del món– hi ha hagut molta polèmica. Sabies que el Sena recorre 777 quilòmetres des del nord de França fins al canal de la Mànega i que des del 1923 està prohibit banyar-s'hi? De fet, fou al segle XIX quan es convertí en un abocador de deixalles industrials i d'aigües residuals sense tractar, les quals podien transmetre el tifus i la disenteria. Tanmateix, ara ha estat l'escenari de diverses proves olímpiques. I amb aquest objectiu, França ha invertit cap a 1.400 milions d'euros en els últims anys en infraestructures per millorar la qualitat de l'aigua del Sena perquè París té un sistema de clavegueram en què les aigües residuals i les aigües pluvials flueixen per les mateixes canonades i, durant les pluges intenses aquestes canonades es desborden i aboquen les aigües residuals directament al Sena. Això és el que ha passat però, alhora, ens hauria de fer reflexionar no només sobre la gestió mediambiental sinó també sobre qüestions de seguretat i salut. Sens dubte, els Jocs Olímpics són un gran negoci de projecció d'un país que acapara tota l'atenció cada quatre anys. Però tots els guanys haurien d'anar acompanyats també d'una actitud ètica perquè l'ètica per damunt de tot és la lliçó que ens va ensenyar Jesús.

Però això no sempre és així. Ens ho diuen uns Jocs Olímpics on la mala qualitat de l'aigua del Sena n'ha estat protagonista indiscutible. Segurament podríem dir el mateix de molts altres rius, però l'única diferència és que aquests no són notícia perquè els mitjans de comunicació no en parlen. És molt trist pensar que l'ecologia no és cap prioritat en un món guiat pels valors del capital que oblida massa sovint que la natura és com la nostra pell, l'única que no podem perdre perquè no té recanvis. Per això, cal guanyar medalles cada dia des de l'ombra, amb la tasca sorda i constant d'una pedagogia que hauria de canviar els nostres hàbits i els d'un món que ja no pot més, però que continuem explotant i contaminant sense descans. Que la consciència i l'esperança siguin com un far en un present mancat de llibertat per alçar la veu i dir que encara hi som perquè la lluita per un futur més net i sostenible només depèn de tu.